27

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MIRCEA BRATEȘ

ASTRIDA



EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

MIRCEA BRATEŞ

ASTRIDA

* * *

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

27

PARTEA A III-A

Capitolul XIV

MISTERUL MAŞINII DE TRADUS

Sergiu îşi reveni cu greu şi, stăpânindu-şi frica, o privi pa Astrida. Aceasta manevra tăcută aparatele de bord.

Cele treizeci de minute trecuseră pe neobservate; antrenat în desluşirea unor întrebări care se amestecau într-un ritm sălbatic, necontrolat, uitase să se informeze asupra felului cum era alcătuită nava care avea să-l depună, după un timp atât de scurt, pe scoarţa unui asteroid – sau mai bine zis a ceea ce rămăsese din acesta – aflat la douăzeci de mii de kilometri.

Dacă ar fi izbutit s-o facă pe Astrida – care de la plecarea navei intrase într-un mutism complet – să vorbească, ar fi aflat că mersul călătoriei nu fusese chiar atât de simplu. Manipularea aparatelor de bord era aparent uşoară şi repeziciunea cu care fusese imprimată viteza celor patruzeci de mii de kilometri pe oră, care erau necesari la începutul călătoriei – pentru că numai astfel nava izbutise să învingă puterea de atracţie a Pământului şi să intre în spaţiul cosmic – Sergiu nu o simţise. Lipsa de gravitate fusese şi ea compensată şi nu existase de altfel nici momentul, atât de drag scriitorilor de aventuri interastrale, când corpul îşi pierde din greutatea sa şi începe să plutească împreună cu farfuriile, iar lichidele din sticle nu mai vor să curgă. Toate acestea Sergiu? nu le văzuse, nu le simţise. Într-un cuvânt, simţurile sale nu le înregistraseră, pentru că mintea celor care construiseră acest mijloc de locomoţie prevăzuse toate aceste modificări şi incidente posibile.

Astfel îmbrăcămintea celor doi, ale cărei fibre erau din

material magnetic, lua parte – împreună cu elementele aflate în podeaua şi pereţii navei şi împreună cu mişcarea de rotaţie imprimată navei în momentul când aceasta rupsese lanţul invizibil care o lega de Pământ – la crearea unei situaţii normale care făcuse posibilă o călătorie lipsită de întâmplări nedorite.

Când întrebase uimit: „Dar negatronul?”, nu se gândise că peste câteva ore, când va fi aflat misterul pe care-l bănuia că se ascunde în spatele acestei denumiri, avea să descopere pe dată şi pricina vitezei obţinute de navă, şi mecanismul ei de conducere, şi multe alte date necunoscute ale ecuaţiei pe care acum zadarnic voia s-o rezolve.

Încercă totuşi s-o întrebe pe Astrida:

– Dar maşina aceasta… cuburile luminoase? Cum de se poate traduce atât de uşor… şi doar cu un aparat atât de mic?…

– Până nu de mult, maşinile construite de noi, răspunse aceasta, executau diverse calcule, cât de complicate ar fi fost acestea, şi erau în aşa mod construite încât puteau să execute orişice manevra. Aceasta din urmă, fie că o dictam noi, indicaţiile noastre fiind imprimate într-un anumit fel în interiorul aparatului, fie ca, prin crearea anumitor mecanisme, maşina era în stare de multe lucruri pe care un om singur cu greu le-ar putea face.

La un moment dat, parte din savanţii noştri care au încercat să obţină o legătură cu voi, pământenii, au izbutit să prindă undele ultrascurte reflectate de planeta voastră.

Şi, de abia în urmă cu câţiva ani, receptoarele noastre negatronice au prins detalii deosebit de amănunţite asupra vieţii desfăşurate pe pământ…

La început foarte vag, apoi din ce în ce mai clare, mesajele voastre radiofonice ce întrebuinţau unde ultrascurta… se înregistrau zilnic pe ecranele noastre. Între timp, Astrida dându-i lui Sergiu cubul luminos, se

apleca uşor şi începu să manevreze câteva din butoanele aparatului, pentru a-i demonstra modul de funcţionaro.

– Maşina de tradus are cinci benzi magnetice, pe care se imprimă în prealabil, pe bază de sarcini negatronice, „vocabularul” său.

Pe această maşină de tradus s-au scris aproape trei sute de mii de cuvinte din cele treizeci de limbi mai însemnare pe care voi, pământenii, le-aţi transmis

Partea aceasta – continuă Astrida descoperind uşor un căpăcel al cubului îndărătul căruia se învârteau patru motoraşe minuscule – are patru tambururi magnetice care se învârtesc cu o viteză atât de mare încât cuvintele care se imprimă prin magnetizare pot fi citite într-a patruzecea miime de secundă.

În ultimul timp am izbutit să reducem enorm dimensiunile maşinii, care, precum vezi, e portabilă, zise Astrida arătând spre cubul ce-l avea din nou la cingătoare. Acum ea înregistrează şi traduce automat cuvintele pe care le pronunţă vocea omenească, fiind deosebit de sensibilă la modulaţiile acesteia.

– De altfel, răspunse Sergiu râzând uşor, din moment ce, cu excepţia unor mici greşeli de traducere, vă înţeleg atât de bine, proba e făcută.

O nouă zdruncinătură îl făcu pe Sergiu să închidă ochii pentru o clipă şi să strângă pleoapele, dar când îi redeschise, un dans ciudat al stelelor pe cerul negru, toată această drăcească rotire care continua, îl făcu să se întoarcă din nou întrebător spre Astrida. Şi de abia atunci, manevrând fără zgomot aparatul ei de tradus, Astrida îi spuse:

– Până acum am călătorit fără reactoarele auxiliare, deoarece, neavând de învins rezistenţa aerului, dincolo de atmosferă, am folosit numai reactorul principal. Acum însă dacă nu frânam mersul rachetei, ne-am fi prăbuşit, sfărâmându-ne de Hallux. Dar atenţie! Ne apropiem!

Într-adevăr, privind prin peretele transparent, Sergiu

zări apropiindu-se de el masa planetei necunoscute. Senzaţia ciudată de nemişcare în spaţiu, pe care o încercase din momentul când – o dată învinsă forţa gravitaţiei pământeşti – Astrida oprise propulsoarele, începu să dispară. Iar planeta de sub el să crească, să crească şi să se apropie vertiginos.

Când Astrida îl făcuse atent că se apropie de Criterion, Sergiu se înfiora. Avea să vadă, avea să calce pe scoarţa celui de-al doilea satelit! Visa sau totul se întâmpla aievea? Ce-ar spune Mironescu? Ce-ar spune... acum?

Se ridică în picioare în momentul când zumzetul regulat al reactoarelor se auzi din nou.

– Ce se întâmplă acum?

În timp ce manipulase câteva butoane ale mesei de comandă, Astrida tăcuse. Apoi, luându-l uşor de braţ pe Sergiu, îl duse lângă peretele transparent de unde se putea zări Criterion.

Forma lui într-adevăr ciudată, asemănătoare cu imaginea pe care Sergiu o văzuse împreună cu toţi pământenii, se mărea treptat, pe măsură ce racheta cobora.

Criterion se apropie ameninţător. În momentul acesta, propulsoarele auxiliare sforăie puternic, iar nava se întoarce, aşezându-se în poziţie de coborâre. După ce execută o rotaţie completă şi vârful ei începe să privească de astă dată spre Pământul care se zăreşte departe de tot îmbrăcat în mantia sa atmosferică, propulsorul principal îşi vesteşte şi el prezenţa prin zumzetul său ritmic apropiat.

Prin transparenţa vârfului rachetei, pătrunde lumina orbitoare a soarelui, a stelelor şi a Pământului, care străluceşte neclinit pe smoala neagră a cerului. "Parc-ai fi luna, văzută de pe Pământ – gândeşte Sergiu. Dar cu cât mai mare!"

Şi în timp ce primul pământean îşi vede planeta reflectând razele soarelui, la o distanţă de douăzeci de

mii de kilometri, neva cosmică se aşază cuminte pe cele trei picioare.

Sergiu e pe Criterion. Ceasul-brăjară arată patru şi treizeci de minute.

Capitolul XV

PATA GALBENĂ

După ce-şi luară rămas bun de la profesor, care-i primise cu atâta bunăvoinţă, cei trei prieteni plecară, hotărâţi să sa întoarcă în seara aceleiaşi zile, pentru ca să zărească, fie şi pentru o clipă, secretele pe care le ascundea satelitul şi poate pe Sergiu…

Cu puţină vreme înainte de ora fixată, în timp ce sute de telescoape presărate pe întregul glob pământesc îşi verificau coordonatele, soţii Şerban şi Nardina, care rezistase cu greu orelor care o despărţeau de întâlnirea la care fusese chemată, intrară pe poarta observatorului central.

Imensa clădire îmbrăcată în marmură albă adăpostea într-unul din colţurile sale un turn, a cărui siluetă zveltă se profila armonios pe cerul senin. Cupola deplasabilă a acestuia strălucea în bălaia razelor de lună asemenea unui licurici uriaş care, urcat sus de tot, clipea neastâmpărat în aşteptarea celor ce aveau să vină.

Cei trei invitaţi neobişnuiţi fură de îndată primiţi de profesor, care, înconjurat de un grup numeros de cercetători, avea să conducă observaţiile din această seară.

În clipa când ei intrară în marea sală a observatorului, profesorul le ieşi în întâmpinare cu braţele larg deschise.

– Sunteţi punctuali, şi acest lucru mă bucură în mod deosebit! După cum vedeţi, spuse el întinzând braţul spre sala în care se aflau, totul e pus la punct. Să

mergem să vă dau unele explicaţii! Haide, Nardina, capul sus! Ai emoţii? şopti el aplecându-se spre urechea fetei.

Într-adevăr, imensitatea sălii, impresia de majestuos, de monumental, pe care ţi-o inspira acest laborator de cercetare a misterelor cereşti, te cuprindea de îndată ce păşeai cele câteva trepte largi care străjuiau intrarea.

Dacă Nardina se lăsase copleşită de emoţia ce o resimţea şi, din această cauză, călca pe vârful picioarelor ca un copil care păşeşte în ţara minunilor, explicaţia faptului era desigur deosebită. Emoţia pe care o încerca se datora şi nerăbdării care o frământa şi care îi punea nenumărate întrebări la care răspunsurile veneau greu sau nu puteau să vină deloc.

Desigur că în naivitatea ei bănuia că… dacă n-are să-l vadă pe Sergiu în rotocolul de cer pe care telescopul avea să-l apropie de ea, dar… poate… totuşi va zări trecând… aşa, doar… pentru o clipă, racheta în care se afla şi dânsul. Sau cine ştie ce surprize o mai pot aştepta?!

Şerban, pe de altă parte, se lăsase cuprins de curiozitatea crescândă, care, după ce-l făcuse să amâne o întâlnire importantă pentru a nu întârzia la aceasta de aici, îl împingea acum să cerceteze cu o atenţie deosebită încăperea în care se afla. Într-adevăr, în timp ce Cela împreună cu Nardina, strângându-se una lângă alta, înfricoşate parcă de ora care se apropia, îl urmau la tot pasul pe profesor, iar acesta urmărea pregătirile febrile care aveau loc, Şerban, de unul singur, se furişase lângă colonada din mijlocul sălii şi de aici începu să examineze îndeaproape aparatele şi pe cei care se pregăteau să le manevreze.

Sala în care se aflau cei ce peste câteva clipe aveau să cerceteze cerul în căutarea unui satelit grăbit era impresionantă prin înălţimea ei. Plafonul în formă de cupolă era înălţat cam la douăzeci de metri şi se sprijinea pe un şir de coloane, care contrastau prin

zvelteţea lor cu masivitatea agresivă a zidurilor din jur. Acestea, căptuşite cu o marmură albă, în care jocul vinişoarelor sângerii se împletea cu strălucirea prafului de aur care încadra fiecare placă uriaşă, se ridicau drept, măreţ, spre aceeaşi cupolă albă.

În mijlocul sălii, a cărei podea era căptuşită cu carouri mari alb-negre din mozaic plastic, acoperit cu o pătură groasă de cristalit lucios, se înălţa o rotondă în interiorul căreia treptele largi se întâlneau într-o spirală elegantă ce se termina pe platforma superioară.

Telescopul, sprijinit pe doi piloni de oţel masiv de un albastru închis, părea un tun căruia un artilerist glumeţ îi aruncase în spinare două cocoaşe lunguieţe şi pestriţe. Sub picioarele pe care se sprijinea ţeava lungă a acestui uriaş ochi artificial se putea zări o plasă metalică cu ochiuri largi, în faţa căreia se amestecau, împletite din diferite materiale, câteva rânduri de aparate ciudate, de mărimi variate şi culori ţipătoare. Unele păreau oglinzi de mărimea unui degetar obişnuit şi altele îşi desfăceau foile metalice aidoma unei flori stranii care crescuse aci, neştiută de nimeni

Pe un balcon masiv, situat la câţiva paşi îndărătul acestui puternic piedestal, se desfăceau câteva braţe, ca nişte degete uriaşe ale căror articulaţii erau mobile – două, patru, zece… Încerca Şerban să le numere desprinzându-le din noianul de aparate ciudate legate de acest tablou – şi la capătul cărora erau aşezate o serie de plăci verzui de mărimea unei roţi obişnuite.

Acestea constituiau cele câteva ecrane mobile, care multiplicau, mărind şi mai mult, imaginea pe care ţeava tunului uriaş şi reţeaua complicată de oglinzi şi lentile care se adăposteau discrete în pântecele lui o culegeau de pe firmamentul întunecat, presărat cu luminiţele gălbui-albastre ale stelelor şi planetelor.

În faţa celor zece cercuri oarbe, pe care, peste câteva clipe, avea să apară cortina cerului, se afla un rând de

fotolii late, comode, în care urmau să ia loc invitaţii din această seară. Articulaţiile mobile ale ecranelor puteau, datorită unor manete a căror manevrare deosebit de simplă se făcea din dreptul scaunelor tapisate, să fie coborâte sau urcate, mişcate spre dreapta sau spre stânga, într-un cuvânt, puteau fi potrivite cu uşurinţă după dorinţa celui ce privea.

În spatele şirului de fotolii se afla o masă de comandă unică, pe care se puteau zări câteva ochiuri albe în orbita cărora zăceau nemişcate obişnuitele ace indicatoare, carcasa groasă a unui bec roşu şi trei butoane simple care permiteau – cu ajutorul unui microfon minuscul îngropat şi el în mijlocul celor câteva ochiuri albe – să se ţină legătura cu conducătorul mecanic ai giganticului telescop electronic.

În cele din urmă sosise momentul mult aşteptat! Şerban se mişca încă grăbit de la un aparat la altul, se uita la ecranele cărora căuta să le descopere străfundurile oarbe, urca şi cobora scările, pentru ca, în sfârşit, dându-şi capul pe spate, să caute să urmărească detaliile ţevii uriaşe întinse spre cer. Între timp, profesorul Mironescu făcuse acelaşi drum, calm, însoţindu-şi vorba de gesturi domoale, largi, explicând celor două femei care-l urmau rostul fiecărui aparat, al fiecărei rotiţe, manete sau buton.

Socotind că satisfăcuse în cele din urmă, măcar în parte, curiozitatea celor trei invitaţi ai săi, îl chemă pe Şerban care în momentul acela rezista cu greu tentaţiei copilăreşti care îl îndemna de câteva clipe să apese pe butonul mare şi lat al unui aparat, care semăna la fel de bine cu o lampă de noptieră sau cu un suport de haine.

– Nu pune mâna, doctore! exclamă jumătate în glumă jumătate în serios profesorul. Nu ai mănuşi sterile – continuă el să glumească – şi cine ştie ce poznă îmi faci!

– M-aţi prins şi... aţi ghicii în acelaşi timp! Eram cât p-aci s-o fac – zâmbi acesta puţin ruşinat şi, aplecându-şi

capul între umeri, începu să urce scara spre cei trei caro se aflau sus pe platforma telescopului.

– Vino repede, căci peste câteva clipe începem – mai adăugă către dânsul Mironescu.

Între timp, grupul de asistenţi şi invitaţi străini îşi făcură loc pe fotoliile largi. Nardina şi Cela se aşezară pe o banchetă căptuşită cu piele moale care se afla în dreptul mesei de comandă. Vlad Mironescu le făcu un semn amical din cap şi în clipa următoare, în timp ce şuşotitul care animase grupul celor care aşteptau încetă, ridică uşor mâna dreaptă.

Lumina strălucitoare care scălda monumentala sală se pierdu treptat, iar cele câteva becuri lunguieţe ai căror vapori de mercur reflectau o lumină pală, oscilantă, se aprinseră în jurul rotondei şi pe scările platformei. De îndată ecranele se luminară şi ele, căpătând o strălucire verzuie, iar faţa profesorului, care, cuibărit în fotoliul cu spătar înalt, urmărea mersul acelor mesei de comandă, se aprinse toată îmbujorată ciudat de reflexele pe care le arunca unicul bec aprins în faţa sa.

La comanda pe care o şoptise, bolta sălii se desprinse încet, alunecând înlături fără zgomot, iar o boare de aer rece pătrunse brutal în sală, mângâind frunţile aprinse ale celor ce aşteptau cu nerăbdare imaginea pe care urma că o prindă în retina sa uriaşă telescopul electronic.

În timp ce profesorul continua să şoptească în faţa microfonului minuscul, tunul se urcă din ce în ce mai sus, zgâriind aproape cu fruntea sa cerul, care, asemenea unei plăci întunecate, acoperea gaura de curând căscată în plafon.

– Treisprezece… nouă şi cinci… douăzeci şi trei…

Profesorul continua să conducă, glasul său monoton străpungând uşor tăcerea deasă care se aşternuse.

Între timp, din tubul uriaş pe care invitaţii îl văzuseră în momentul intrării în sală, începu să urce spre vârf un altul mai subţire; apoi acesta născu altul, mai subţire, şi

mai înalt, şi mai greu de urmărit, iar acesta, la rândul lui, altul. În cele din urma, telescopul electronic cu cele două cocoaşe întunecate semăna cu o girafă, al cărui gât lung, scos prin fanta plafonului, cerceta cu atenţie pătratele mici de cer întunecat.

– Unsprezece… zenit…! continua profesorul.

Nardina îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Căută zadarnic să pătrundă dincolo de aburul verzui care oscila straniu în irisul uriaş al ecranului pe care îl trase în neştire spre dânsa. Mâna făcută pumn şi-o dusese involuntar la gură şi, asemenea unui copil înmărmurit în faţa unui spectacol care depăşeşte aşteptările sale, îşi muşca încet, de emoţie, degetele.

– Atenţie! Deriva zero… opt nouă! Clar şi priză! Simultan! spuse de astă dată ceva mai tare profesorul.

În clipa următoare, pe ecranul din faţa Nardinei, fumul verde dispăru, şi în locul lui se zări o pată galbenă presărată cu alte mici pete cenuşii.

O secundă. Mai puţin chiar. Şi când Nardina se aplecă, cu răsuflarea întretăiată, aproape de sticla obiectivului, în clipa când, strângând convulsiv în dinţi degetele, lipsite de sânge, căutase să străpungă cu privirea tainele petei galbene, aceasta se desfăcu deodată în mii de bucăţi…

Şi într-o fracţiune de secundă, înainte ca imaginea să fi dispărut definitiv, Nardina mai avu timp să vadă o altă pată – de astă dată neagră-cenuşie – care, asemenea unei jerbe uriaşe apăru brusc pe fondul galben al imaginii şi apoi se întinse ca marginile neregulate ale unei pete de cerneală…

Şi în clipa când, la mii de kilometri, Sergiu se prăbuşea însângerat pe podeaua navei legate încă de Criterion, Nardina privea uimită pata galbenă, fără ca sa bănuiască tragedia ce se desfăşura în adâncurile acesteia

Capitolul XVI

PRIMEJDIE DE MOARTE

În momentul când scara, desfăşurându-se, începu să se clatine de-a lungul picioroangelor pe care stătea sprijinită racheta, Sergiu se pregăti de ieşire.

Îşi strânse cureaua de metal gros şi-şi îmbrăcă globul cefalic, cu aceleaşi gesturi pe care le făcea şi Astrida, îşi dădu seama curând că prin orificiile din dreptul urechilor putea distinge perfect glasul acesteia. O membrană plastică ce asigura etanşeitatea balonului unde pătrundea gazul respirator permitea în acelaşi timp transmiterea sunetelor. Aceiaşi orificiu şi acelaşi mecanism adaptat cartuşului de filtra] din dreptul gurii permiteau celor doi să vorbească, iar sunetelor să iasă nestăvilite, fără ca prin aceasta respiraţia să fie primejduită cu nimic.

– Trebuie să strângi bine butoanele globului cefalic! Să fii prudent, şi mişcările să nu fie prea repezi. Respiră rar, uşor şi nu scoate masca. N-ai putea să trăieşti fără ea decât zece, cincisprezece minute. Pătura de atmosferă pe care rămăşiţa lui Hallux a mai păstrat-o este extrem de rară…

– Şi ia seama, mai adăugă Astrida, vom fi mai uşori decât pe Pământ, dar după primii paşi îţi vei putea adapta singur mersul.

Sergiu deschise uşa şi privi, de la înălţimea la care se afla, scoarţa planetei pe care îl depusese nava. În josul scării zări atunci o siluetă îmbrăcată la fel cu ocupanţii navei şi care, făcându-le un semn amical, sprijini scara care se clătina din cauza unui vânt puternic ce începuse să bată.

Pe Criterion era „zi”; o zi luminoasă şi de ajuns de caldă, în bătaia soarelui arzător, Pământul dispăruse la fel ca stelele.

Astrida coborî prima şi după ce puse mâna pe umărul tatălui ei strângându-l afectuos, îi făcu semn lui Sergiu, care coborî greoi, neobişnuit cu greutatea costumului.

După ce bătrânul îl întimpină cu acelaşi gest prietenesc care – după cum află Sergiu mai târziu – reprezenta echivalentul strângerii noastre de mână, rămaseră o clipă toţi trei privindu-se.

Sergiu putu observa prin transparenţa globului cefalic al costumului pe care-l purta bătrânul savant capul acestuia, înconjurat de un păr alb argintiu, lăsat să crească în voie.

Faţa, de o distincţie deosebită, avea aceeaşi caracteristică, care-l izbise pe Sergiu şi atunci când o privise pe Astrida. Ochii, de un albastru deschis, erau mai depărtaţi decât ai noştri. Poate că mai depărtaţi chiar decât cei ai Astridei. În rest, nasul rectiliniu, trăsăturile limpezi ale feţei uşor zbârcite pe la colţurile buzei şi ale ochilor, pometţii foarte proeminenţi nu te puteau face să ghiceşti vârsta eminentului savant. Statura sa înaltă, dreaptă, fără urmă de gheb sau încovoierea atât de caracteristică bătrânilor de pe Pământ, crea impresia de masivitate pe care ţi-o inspira prezenţa singurului bărbat care supravieţuise catastrofei.

Spectacolul ce se înfăţişa însă privirilor lui Sergiu – care, după ce-l examinase cu atenţie pe bătrânul Gnox, se întorsese spre peisajul ce-l înconjura – nu fu deloc la fel de reconfortant. Întinderea pustie, sumbră, cenuşie contrasta puternic cu lumina care inunda platoul pe care poposise nava. Pe întreaga întindere, atât cât se putea vedea cu ochiul liber, totul era pârjolit, distrus, prefăcut în cenuşă; o cenuşă măruntă asemănătoare scrumului de ţigară.

Platoul ora brăzdat de crăpături uriaşe, în spintecătura cărora se căscau prăpăstii adânci, rămăşiţe de ziduri scorojite şi frânturi, cioturi informe de scoarţă care fusese ridicată sălbatic şi zvârlită la distanţe mari.

Întregul tablou striga parcă moartea, care nimicise totul în calea ei.

Din adâncuri, printre şuviţele de înveliş răsturnat, Criterion răsufla adânc şi greoi aburi denşi, cenuşii, cu miros de pucioasă. Sergiu se întoarse înfiorat spre cei doi care-i urmăriseră privirea.

– Aşa-i că nu e prea înviorătoare priveliştea aceasta? traduse maşina pe care acum o manevra bătrânul.

– Mărturisesc că... mai degrabă te face să te gândeşti că moartea e pe aproape... pe aici... pe undeva.

– Se poate să nu fii departe de adevăr... răspunse bătrânul, clătinând trist din cap.

– Şi de-ai şti ce locuri frumoase erau... Cum le-a învelit cenuşa catastrofei, interveni Astrida. Ce verdeaţă minunată, ce pomi frumoşi şi înalţi cât cerul. Şi râurile care curgeau colo jos, continuă ea arătând spre un crater uriaş negru de smoală fierbinte, care părea a fi fost o vale a belşugului.

– Ei, acum, pământeanule... să le privesc puţin, îi spuse bătrânul savant prinzându-i amândouă braţele lui Sergiu şi îndepărtându-l de sine. Da, cam aşa îmi închipuiam noi că sunteţi... deh... puţin cam mici de statură... şi mâinile prea lungi... şi ochii, ochii aceştia apropiaţi... vedeţi oare bine cu ei...? continuă profesorul cercetarea lui atentă, în timp ce Sergiu începu să se simtă jenat, având senzaţia unei gângănii aşezate sub ochiul inchizitor al unui microscop special.

În cele din urmă, o dată examinarea terminată şi curiozitatea ştiinţifică satisfăcută, bătrânul vorbi din nou:

– Cred că fiica mea ţi-a povestit, în linii largi, aproape totul. Ştii ce s-a petrecut cu planeta noastră şi că ciotul acesta este cam tot ce a rămas din globul plin de viaţă, care a sărit în spaţiu acum câtva timp...

Am vrut să aduc aici un pământean, continuă Gnox, care să fie martorul acestei întâmplări, care, mai bine zis, să întărească cele povestite de noi. Pe de altă parte,

când am ajuns aici, mi-am dat seama că în tunelurile noastre extrem de adânci mai există câteva rămăşiţe, desigur ruine, într-un cuvânt urme care în cele câteva sute de metri adâncime nu şi-au pierdut complet forma. Vei putea astfel deslusi cel puţin câteva vestigii ale civilizaţiei, noastre. Căci să ştii, şi poate că acesta este primul răspuns pe care ţi-l dau la o întrebare pe care, deocamdată, n-ai formulat-o: noi am ajuns să clădim, să construim o reţea întreagă de drumuri, grupuri uriaşe de locuinţe chiar la mari adâncimi sub scoarţa planetei noastre.

Lumina, aerul, plantele… totul fusese introdus, perfecţionat; exact ca la suprafaţă. Dar să mergem… Astrida, urmă el adresându-se fetei sale, să fii gata de plecare în orice moment.. De la un timp… nu prea sunt semne bune… termină el privind cu atenţie unul dintre cuburile de la cingătoarea sa.

– E totul pregătit… propulsoarele funcţionează în câteva clipe.

– Ai avut ceva greutăţi pe drum? Palierul de profunzime a funcţionat? Celula de tehnecium? Ne-a cam dat de furcă…

– Totul a funcţionat perfect, răspunse Astrida, în timp ce, alăturându-se celor doi, coborâră împreună povârnişurile abrupte ale platoului.

Intre colţurile ascuţite a două dealuri, sau ceea ce părea să fi fost dealuri, se căsca o prăpastie neagră, lipsită de viaţă.

– Din păcate, înăuntru e greu de mers. Să încercăm totuşi - şi atunci sub ochii lui Sergiu, care începuse din nou să asiste la diverse lucruri ciudate, atât Gnox cât şi fala lui desprinseră unul dintre cuburile cingătorii şi-l îndreptară cu faţa spre soarele strălucitor.

După câteva clipe, se auzi un uşor zgomot de capac închis, şi cei doi, luându-l de braţ pe Sergiu, făcură primul pas spre prăpastia care se căsca în faţa lor.

Fâşia de lumină galbenă, pătrunzătoare, pe care cuburile celor doi, acum transformate în puternice reflectoare, o aruncau în beznă, scotea la iveală frânturile de scară albă, uşor scânteietoare, pereţii pe trei sferturi prăbuşiţi, stâlpii şi coloana care sprijineau bolţile imense.

Coborând cu precauţie scările, Gnox, ţinându-l de mână, îl întoarse puţin şi-i arătă, cu oarecare mândrie în glas, o statuie uriaşă – să fi avut treizeci, patruzeci de metri, gândi Sergiu – sculptată în stânca care străjuia intrarea.

– Era o statuie care pentru noi reprezenta belşugul şi viaţa fericită, înfloritoare. Acum...!! Bătrânul nu-şi termină fraza, continuând să coboare cu Sergiu şi Astrida panta abruptă şi întunecată. În adâncuri Sergiu avea sa vadă ziduri de case, monumente, terasamente de locomoţie, turbine uriaşe, multe părţi aproape complet distruse ale minunatei civilizaţii.

....

...„Şi acest lucru n-a fost deloc uşor” – termina profesorul Gnox o parte din lunga poveste a negatronului – forţa uriaşa pe care o stăpâniseră cei de pe Criterion. Sergiu se aşezase pe o bucată de stâncă răsturnată, care probabil făcuse parte cândva din porticul masiv şi elegant el unei clădiri subterane. Profesorul Gnox şi Astrida şedeau şi ei alături, şi în timp ce negatronul şi misterul puterii sale extraordinare începea că fie descoperit în faţa lui Sergiu, acesta părea că trăieşte o dată cu dânşii viaţa trecută a locuitorilor planetei dispărute. Aşa cum stăteau cei trei în întunericul sinistru al subteranelor pe jumătate dărâmate, umbrele lor uriaşe proiectate pe bolţile înalte, liniştea care era ruptă numai de şirul lin al povestirii, toate formau un cadru puţin obişnuit.

Sergiu, uşor ameţit, captivat de dezvăluirea fantastică a celor ce se petrecuseră în urmă cu ani pe o planetă

atât de depărtată, asculta cu atenţie, transportat parcă în lumea unui vis.

Câte descoperiri! Câte lucruri noi şi cât timp le va trebui pământenilor pentru ca să ajungă aici? Cât timp! Acum însă multe din necunoscutele care barau drumul spre rezolvarea unor ecuaţii, care frământau de mult pe pământeni, vor fi date deoparte. Dintr-o dată. În grup, cu totul. Şi Sergiu zâmbi gândind ce figură va face profesorul Mironescu când el va coborî din rachetă împreună cu Astrida şi profesorul Gnox şi va spune foarte calm:

„Profesore Mironescu, bine te-am găsit! În valiza aceasta am câteva hârtii şi desene pentru dumneata. A, da – va continua el afectând lipsa de importanţă – e vorba de negatron şi aplicaţiile lui. Un fleac, o bagatelă… dar, în sfârşit, poate are să te ajute la ceva…

Gândurile lui Sergiu, care începuseră să alerge din nou spre cei de pe Pământ, fură întrerupte de o exclamaţie ciudată a profesorului.

Acesta, de un timp încoace, manevra din nou – urmărit de privirea îngrijorată a Astridei – un cub de la cingătoarea sa.

– Ciudat! îi traduse lui Sergiu. Ciudat! Ceva nu e în regulă… Deodată, însă, păli…

Şi în clipa următoare, Astrida, pe faţa căreia se aşternuse de asemenea o paloare de moarte, şopti gâfâind:

– Reacţia negatronică dezlănţuită continuă! Nimic nu o va mai putea opri. Dacă nu izbutim să ieşim de aici şi să plecăm… suntem pierduţi…!

Capitolul XVII

O TRAGEDIE ÎN SPAŢIUL COSMIC

Sergiu împietri. Cuvintele bătrânului savant căzuseră brutal, înfricoşătoare. Nu mai era timp de pierdut. Peste o oră, peste câteva minute sau într-o clipă chiar, catastrofa se putea produce şi, o dată cu ea, ar fi sărit în spaţiu pentru totdeauna cei trei, şi o dată cu dânşii s-ar fi pierdut tot ceea ce Sergiu şi cei doi supravieţuitori de pe Criterion voiau să aducă pe Pământ. Avea oare negatronul să învăluie din nou în negura necunoscutului toate realizările cărora puterea sa le dăduse viaţă, iar acestea aveau să intre în ţara fantasticului?

Mintea lui Sergiu lucra cu febrilitate, gândurile i se învălmăşeau, teama, care se furişa viclean, începuse să-i cuprindă simţurile, mişcările greoaie îngreunate şi mai mult de costumul şi aparatul de respiraţie – cu ajutorul căruia ştia că trăieşte în această atmosferă rarefiată la limită –, toate acestea îl împiedicau să fugă. Îl împiedicau să scape de furia elementelor dezlănţuite şi de explozia finală care, implacabil, avea să-i zdrobească aşa cum, cu câtăva vreme înainte, transformase în praf pe cele câteva sute de milioane de locuitori ai planetei pitice.

Bătrânul Gnox o luă în grabă de, braţ pe Astrida şi-i spuse, şuierat, repezit aproape:

– Dacă vrem să scăpăm cu viaţă, trebuie să ne grăbim. Aparatele nu înşală… şi apoi, traducând lui Sergiu, continuă:

– Explozia este inevitabilă. Energia crescândă dezvoltată s-a dublat, s-a triplat. E un indiciu că în câteva minute catastrofa se poate repeta. Să fugim… repede…

Porniră tustrei şi începură să urce scările care, privite de jos, păreau că n-aveau să se mai isprăvească.

– Mai repede… mai repede… nu înceta să repete bătrânul savant.

Prin măştile plastice gâfâiala celor trei se auzea tot mai puternic. Urcuşul devenise greoi, din ce în ce mai pieptiş, şi locurile abrute din dreptul scărilor care lipseau se făceau tot mai dese, tot mai greu de trecut. Era vorba

acum de o ascensiune extrem de grea şi nicidecum de urcatul unor scări drepte.

Din spatele celor trei, parcă tot mai apropiat, urca un pârâit sinistru, care, în dreptul bolţilor subterane, se spărgea într-un ecou prelung.

Sudoarea începu să curgă şiroaie pe faţa celor trei fugari; răsuflarea se făcuse greoaie, întreruptă. Sergiu simţea cum fiecare pas îi producea o durere din ce în ce mai vie, transformată în junghiuri puternice care-i opresc respiraţia. Se sileşte, strângând dinţii, să facă paşii cât mai mari. Nu se schimbă însă nimic. Junghiurile sunt la fel de puternice şi se fac mai dese chiar.

I-au cuprins acum tot coşul pieptului şi s-au cuibărit mai ales sub coaste şi în dreptul inimii, pe care o prind ca într-o cuşcă, o răstoarnă parcă, o gâtuie, o sfărâmă. Se uită la ceilalţi doi. Bătrânul, care urcă sprijinit între el şi Astrida, e aproape la capătul puterilor. Fiecare pas pe care-l face, fiecare scară pe care o urcă sau groapă peste care sare greu îl obosesc din ce în ce mai mult, îi produc dureri şi probabil aceleaşi junghiuri şi ameţeli.

Singura care pare să mai aibă puteri nebănuite este Astrida. Ea continuă să meargă sprijinind şi pe tatăl ei. Grupul celor trei urcă. Urcă continuu, fără ca să-şi piardă speranţa.

În imensitatea bolţilor, ecoul zgomotelor care vin din străfunduri, din măruntaiele acestei planete blestemate, se izbesc mai puternic şi fac să tremure totul în jur. Lumina palidă a celor două reflectoare începe să slăbească; pe pereţii jilavi şi pe bolţile imense, reflexele ei sunt tot mai neregulate; alunecă, se urcă şi coboară dezordonat, urmând mişcările obosite, greoaie ale celor trei care urcă, cad, se ridică, urcă din nou, se agaţă, se izbesc de stânci, se împiedică de pereţii prăbuşiţi şi cad.

Şi iar se ridică, urmându-şi urcuşul acesta infernal, gâfâind şi gemând, cu ochii ieşiţi din orbite, cu tâmplele zvâcnind dureros, fantastic de dureros, cu inima bătând

puternic şi des, din ce în ce mai des, vrând parcă să spargă cuşca pieptului, care o strânge, o apasă, o chinuie. Şi, cu gâtlejul uscat, cu gura arzândă, dogorită de respiraţia fierbinte, chinuită, care scapă şuierând printre dinţii strânşi de neputinţă, cei trei urcă pieptiş, dârji, deşi în urma lor, tot mai sus, lingând pereţii întunecaţi şi drumul pe care au trecut, se urcă flăcările şi căldura uriaşă, nimicitoare pe care străfundurile o varsă prin toţi porii planetei…

Bătrânul e la capătul puterilor. Se odihneşte tot mai des şi, în cele din urmă, istovit, cu respiraţia întretăiată, gâfâind puternic, se opreşte şi, lăsându-şi mâinile să cadă a neputinţă, şopteşte întretăiat:

– S-a terminat, Astrida! Nu mai pot… mergeţi voi înainte… eu rămân…

– Hai, tată… nu se poate, îi strigă aproape în urechi Astrida. Gâfâie şi ea, obrajii şi buzele ei, care se zăresc prin transparenţa măştii, sunt aproape vinete. Încearcă însă desperată să-l susţină mai departe:

– Câţiva paşi… încă… câţiva… tată… un ultim efort, se roagă ea zadarnic.

– Nu… nu mai pot… gâfâie bătrînul. Nu mai pot şi, de altfel, e zadarnic… Vă întârzii şi pe voi… şi cine ştie… termină el, întorcând întrebător capul spre hăul întunecos de unde veniseră.

Astrida nu se împăca însă cu ideea că avea să-şi lase tatăl aici. Împreună cu Sergiu, îl ridică de subsuori şi, urcând acum de zece ori mai încet, grupul celor trei se mişcă aruncând pe pereţii din jur umbrele lor stranii, mărite care se pierd jucând ici-colo în negura bolţilor.

– Hai… tată, nu încetează Astrida, câţiva paşi şi suntem salvaţi. Şi, agăţându-se de acest cuvânt, care în clipa aceasta o îmbărbătează şi pe dânsa, începe să repete în neştire gâfâind, să ţipe aproape:

– … Câţiva paşi şi o să… fim… salvaţi… salvaţi, tată… salvaţi… sal… va…

Un trosnet îngrozitor în care se adunaseră parcă miliarde de tunete, îi acoperi ultimele cuvinte. Zidurile şi pereţii stâncoşi se prăbuşiră pe treptele pe care cei trei călcaseră cu câteva clipe înainte. Şi în secunda următoare pământul începu să tremure sub ei, la început mai uşor şi apoi din ce în ce mai puternic, continuu, din ce în ce mai înfricoşător; zidurile din preajma lor începură şi ele să se sfărâme bucată cu bucată, lăsând să se vadă şanţuri adânci, crăpături uriaşe care se coborau dinspre boltă în linii frânte, negre, îndărătul cărora se căsca prăpastia întunecată, uriaşă, nimicitoare.

Şi deodată Astrida, căutând să străpungă perdeaua de trosnete şi bubuiturile puternice care-ţi luau auzul, ţipă tare celorlalţi doi:

– Suntem salvaţi!

Şi în timp ce-şi îndrepta lumina lămpii, care clipea din ce în ce mai des, spre peretele din dreapta, ei zăriră colosul sculptat în stâncă care marcase odinioară intrarea în subterane.

– Uite, tată… suntem salvaţi… statuia… a zecea tur… mai izbuti ea să spună.

În clipa următoare, Sergiu zări cum soclul statuii se deplasează ameninţător, şi liniile negre frânte ale crăpăturilor începură să se înghesuie grăbite pe colosul de stâncă. Ceea ce urmă se petrecu într-o fracţiune de secundă. Uriaşul se învârti o clipă pe zidul la înălţimea căruia era aşezat şi apoi, deodată, aşa cum se topeşte flacăra unei lumânări care a ajuns la capătul puterilor, statuia se desfăcu ca spintecată de mâna unui artist dibaci în două, în opt, într-o sută de blocuri uriaşe de stâncă cenuşie, care se prăbuşiră peste ei.

Sergiu sări într-o parte, cu preţul unui efort care-l făcu să se clatine puternic, şi, încercând să-şi recapete echilibrul, alunecă pe colţul unei scări din spate, căzând în gol. În ultima clipa, vecină cu leşinul, întinsese mâinile şi izbutise s-o prindă pe Astrida şi s-o tragă după dânsul

ţipând. Glasul lui, cuvintele sale de avertisment nu putuseră însă să se facă auzite în mijlocul acestui ocean de zgomote felurile, care de care mai puternice şi ciudate, ce se spărgeau în bolţile uriaşe, se întretăiau, se amestecau, se uneau şi apoi urmau să se prăbuşească nimicitor peste fiinţă înnebunită de durere, spaimă şi istovire a celor trei fugari.

Şi în timp ce se rostogolise cu capul pe spate, cu Astrida căzându-i greu peste piept, strivindu-l aproape, mai avu timp să zărească o parte din stâncă uriaşă prăbuşindu-se peste corpul profesorului, care, alunecând, căzuse în genunchi şi, lipsit de putere, nu putuse fugi din faţa morţii, care se apropia nimicitoare.

Când se trezi din leşin, primul lui gând fu: „Profesorul!”. În locul însă, unde, înainte cu câteva minute, era corpul îngenuncheat al acestuia, se zăreau acum câteva stânci colţuroase, frânturi din statuie şi zid, peste care lumina ce intra prin bolta mărită de prăbuşire, arunca o mantie albă.

În clipa când se ridică şi încercă s-o ajute pe Astrida, aceasta tocmai deschisese ochii şi înspăimântată, în timp ce lăsa să-i scape un geamăt de durere, se agăţase de marginea scării încercând să urce spre tatăl ei.

Sergiu o trase spre el şi împreună – în timp ce în jurul lor zidurile se prăbuşeau învăluind în praf şi fărâme tot ce ie era în cale – se urcară din nou, cu icnete, cu gemele. Sergiu susţinând-o pe Astrida, care în cădere îşi rupsese mâna stângă, ce-i atârna neputincioasă acum alături de corp.

Ajunşi pe platforma unde înainte cu câteva minute Astrida îşi îmbărbătase tatăl, zăriră cerul negru, brăzdat de fulgere care prinseseră în reţeaua lor Criterionul ce avea să moară.

Cu trupul pe jumătate prins sub colţul ucigător al unei stânci uriaşe profesorul zăcea lipsit de cunoştinţă. Prăbuşită, stânca îi zdrobise picioarele şi tăiase, ca

muchia unui cuţit subţire, ţeava aparatului de respirat. În cădere, de altfel, masca şi globul cefalic săriseră într-o parte şi acum bătrânul profesor zăcea răsturnat, aşa cum îl prinsese furia oarbă a stâncilor sfărâmate.

Astrida gemu, cu gâtlejul prins de lacrimile care se urcau năvalnic. Urmată de Sergiu, se avântară amândoi, şi în timp ce Astrida se prăbuşise peste corpul tatălui ei, Sergiu încerca zadarnic să mişte rămăşiţele colosului de piatră.

– Taaatăă! izbucni Astrida. Tatăl meu drag… tată… continua Astrida care pe jumătate înnebunită de durere, neştiind ce face, îl prinse de umeri şi începu să-l scuture pe bătrân.

Acesta deschise încet ochii şi zărindu-i pe cei doi, îngenuncheaţi alături de dânsul, zâmbi dureros şi încercă să vorbească. Buzele sale vineţii refuzară la început să-l asculte, dar după câteva încercări, în timp ce Sergiu şi cu Astrida se apropiară de dânsul, izbuti să spună, întretăiat, gâfâit:

– Vezi… Draga mea… Era şi… timpul… sunt bătrân… tare bătrân…

– Nu se poate, tată… nu se poate… ţipă Astrida la urechea lui.

Gnox reuşi cu greu să-şi ridice braţul drept şi-l trecu uşor: pe faţa Astridei, care, desperată, îşi scosese masca pentru a i-o da tatălui său. Îi mângâie uşor părul buclat, îl privi apoi pe Sergiu, care, mut de durere, stătea alături. Un firişor de sânge negru începuse să i se furişeze în colţul gurii, închise ochii, mai respiră o dată greoi şi recăzu pe spate, în timp ce faţa şi mâinile i se învineţiră pe dată. Murise.

Astrida se prăbuşi peste pieptul lui, izbucnind în hohote de plâns, iar Sergiu îşi dădu seama că de astă dată salvarea ţinea de cele câteva clipe următoare şi de posibilitatea lor de a ajunge la navă. O trase uşor de umeri şi deoarece Astrida refuza îndurerată să-şi

părăsească tatăl mort, o ridică în cele din urmă energic, o cuprinse în braţe şi astfel, în timp ce fata leşină, se grăbi spre ieşirea din subterană.

Fulgerele brăzdau necontenit cerul, acoperind parcă cu lumina lor lugubră pământul, al cărui glob auriu se zărea vag în depărtare. Sub picioarele sale se deschideau prăpăstii fără fund, din care ţâşneau aburi şi flăcări fierbinţi, în timp ce nori de smoală înroşită, lavă, metal topit – nici Sergiu, înnebunit de teamă, nu mai vedea lămurit – se revărsau spre crestele colţuroase şi întunecate care înconjurau platoul pe care se oprise nava. Cu Astrida în braţe, care atârna greu, Sergiu făcea totuşi paşi uriaşi; gâfâind, alerga aproape. Sudoarea curgea în râuri pe frunte, pe ceafă, pe trup, braţele, care la început îl duruseră îngrozitor, acum intraseră într-o amorţeală care încerca să-i cuprindă întregul trup.

"Dacă nu ajung la navă, sunt pierdut – gândi Sergiu. Suntem pierduţi amândoi… încă doi paşi… încă unul… încă unul… încă un efort… Haide, Sergiule… ai tăi te-aşteaptă… încă un pas" – îşi spunea dânsul în timp ce creierul şi inima îi zvâcneau sălbatic, nimicitor.

Zgomotele din jur, bubuiturile sinistre ce veneau din adâncuri, stâncile care, cutremurându-se, sfârşeau prin a se rupe cu un vuiet ameninţător, uriaş, cuprinzând toată întinderea, cerul însorit de flăcările ce izbucneau din toate părţile, fulgerele care luminau ca ziua şi scoarţa planetei ce începea să se îmbucătăţească, să se zvârcolească şi să se sfarme sub dânsul, toate îl înnebunesc.

Sergiu simte că, dacă nu izbuteşte să treacă dincolo de cei câţiva metri care-l mai despart de navă, are să-şi piardă minţile. Nu mai poate. E zdrobit, de ameninţarea morţii, care pluteşte în aer; e istovit de greutatea care-i apasă pe braţe şi îi sfărâmă coşul pieptului şi umerii. E lovit şi rănit de pietrele care zboară peste tot; totul atârnă greu şi dureros.

Şi în timp ce din străfunduri se urcă acum un tunet îngrozitor, continuu, care vrea să sfărâme pereţii cerului, creşte şi creşte, se face uriaş, zdrobitor, se împarte în mii de tunete şi apoi se strânge într-un colos de sunete sălbatice. Sergiu izbuteşte să urce ultima treaptă a scării şi se prăbuşeşte în cabina navei. Un val de sânge îi năvăleşte pe gură, înecându-l.

Afară totul e cenuşiu, din ce în ce mai negru şi ameninţător. Apoi se lasă o linişte de moarte… Mai târziu…

Capitolul XVIII

ÎNTOARCEREA

…Când totul se strânse într-o explozie uriaşă, nimicitoare, Astrida îşi reveni din leşin. Mâna stângă, care atârna inertă, o durea îngrozitor, iar capul strâns într-un cerc de foc se învârtea mereu, ameţitor. De pe podeaua navei, care tremura lăsându-se când pe o parte când pe alta, zări, prin uşa întredeschisă, cerul negru, sclipirile galben-roşii ale jerbelor de flăcări şi dansul nebunesc al munţilor şi văilor care înconjurau platoul, deocamdată, neatins. Liniştea care se lăsase din nou era prevestitoare de furtună.

„Explozia următoare poate fi şi ultima” – gândi Astrida. Mintea-i lucra cuprinsă de o grabă febrilă. Şi, în ciuda durerii care o sfârteca şi a leşinului, care, furişându-se viclean, căuta să-i cuprindă simţurile chinuite, Astrida încercă să se ridice sprijinindu-se copilăreşte de piciorul gros al fotoliului lângă care se rostogolise.

La intrare, Sergiu zăcea fără simţire, chircit, cu picioarele sub el, întors pe o parte, aşa cum se prăbuşise în momentul când, la capătul puterilor, ajunsese pe treapta de sus.

Mai făcuse un pas, intrase în cabină şi apoi căzuse asemenea unui stejar retezat cu cruzime de un fulger ţâşnit din înălţime.

În cădere, se izbise de capătul metalic al mesei care comanda reactoarele auxiliare, şi acum sângele care se prelinsese de-a lungul frunţii se închegase pe podea lângă masca, care, sărind în bucăţi, căzuse alături.

Astrida încercase zadarnic sa se ridice: un junghi dureros i se aşezase de-a latul pieptului şi o împiedica să respire. De fiecare dată când reuşea să se sprijine în genunchi şi izbutea să apuce cu mâna sănătoasă braţul fotoliului, ochii i se împăienjeneau cu o ceaţă străvezie, şi podeaua navei se învârtea iar, ameţitor.

Încercase din nou, cu dârzenie, de câteva ori să se ridice, dar nu izbuti în cele din urmă decât să tragă spre dânsa fotoliul greoi, care se prăbuşi, făcând-o să alunece şi să se rostogolească la câţiva paşi mai încolo.

Între timp, liniştea de afară începuse să fie întreruptă de bubuituri înfundate, înfricoşătoare, care creşteau din ce în ce. Astrida îşi dădu seama că salvarea lor depinde numai de dânsa, „Dacă ajung la timp până la uşa grea… şi-o pot închide… dacă izbutesc să pun în funcţie şi instalaţia de oxigen… atunci… mai putem încerca… ne mai putem… salva… dacă nu…” – gândi ea, înţelegând că moartea poate să vină în clipa următoare.

Şi atunci, cu respiraţia întretăiată, gâfâind, cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte şi obraji, intrându-i în ochii îndureraţi, împiedicând-o să vadă, înecând-o, cu gâtlejul ars de durere şi de sete, începu să se târască, bucată cu bucată, milimetru cu milimetru. Se târa în coate, se sprijinea în trupu-i îndurerat, se târa neîncetat…

Căuta să prindă cu unghiile, sub care carnea însângerată ardea sălbatic, fiecare bucată din metalul podelei; căuta să se prindă de fiecare ieşitură, să tragă, să apuce, să se sprijine. Reuşea o dată şi aluneca înapoi de zece ori. Îşi relua târâtul din nou, de la început şi,

bucată cu bucată, izbuti în cele din urmă să ajungă lângă maneta aşezată pe una dintre mesele de comandă; se opri o clipă, răsuflă adânc atât cât îi permitea cercul de oţel care-i strângea cuşca pieptului zdrobită, şi închizând ochii, strângând puternic dinţii, cu un ultim efort de voinţă, se sprijini în mâna ruptă şi întinse orbeşte braţul drept spre maneta aşezată la jumătatea tabloului. Mâna-i îndurerată, cu degetele desfăcute, sângerânde, rătăci puţin şi apoi se sprijini de braţul de metal negru; se odihni din nou o clipă şi apoi trase… trase puternic spre dânsa, cu preţul unei dureri vii care-i împungea cu mii de suliţi pieptul. Şi apoi, în timp ce un şuierat limpede, ritmic, arăta că încercarea-i reuşise şi că oxigenul pătrundea în cabină, Astrida îşi pierdu cunoştinţa.

Peste câteva secunde îşi reveni însă şi reîncepu, cu aceleaşi eforturi, muşcându-şi din nou buzele rănite, târându-se pe coate şi genunchi, să se întoarcă pe drumul pe care venise. De data aceasta, încercarea era mai grea. Se apropie de Sergiu şi, sprijinindu-şi greoi urechea de pieptul lui, ascultă.

Trăia! Astrida începu să strige, căutând să acopere zgomotul şuieratului care continua ritmic şi bubuiturile care se auzeau acum în imediata vecinătate a navei. Strigă în urechea lui singurele cuvinte pe care le cunoştea, căutând să pătrundă dincolo de negura leşinului care-l învăluise pe acesta.

– Sergiu! See-er-giu! Sergiu! Sergiu! Sergiuuu!. Într-un târziu, după ce aşteptă o veşnicie, respirând greoi cu gura lângă gura lui, cu urechea lipită de piept, mângâindu-i fruntea rece, simţi cum Sergiu se mişcă.

Într-adevăr, acesta deschise ochii şi în clipa următoare îşi dădu seama de tot ce se întîmpla.

Se ridică uşor în capul oaselor, sprijinind blând capul Astridei, pe care puterile o părăsiseră. Afară, tabloul era asemănător cu cel care i se întipărise în minte în timpul fugii; crăpăturile largi se întindeau acum ameninţătoare

spre locul unde stătea sprijinită în cele trei picioroange nava-rachetă. Sergiu se ridică dintr-o mişcare, căutând să stăpânească ameţeala puternică care-l cuprinse pa dată şi bulgărul greoi care i se aşezase pe ceafă.

Făcu un pas sprijinindu-se de pereţii navei; mai făcu unul şi apoi încă unul şi, în sfârşit, trase de mânerul strălucitor. Uşa alunecă uşor şi se închise greoi peste cabina în care cei doi, răniţi şi istoviţi de moarte, începeau să respire mai rar aerul binefăcător care ţâşnea prin grătarele ascunse în pereţii cabinei.

În clipa când izbucni a doua explozie, racheta îşi luă zborul, ascultând comanda Astridei, care, sprijinită de Sergiu, căzuse aproape frântă pe fotoliul din faţa tabloului de bord. Cu o secundă mai devreme, un colţ de stâncă zburând le relegase cele trei picioare ce formau trenul de aterizaj, zguduindu-i puternic!

Zvârliţi în spaţiu de răbufnitul uriaş la care se adăuga impulsul motoarelor navei, călătoria de întoarcere începu plină de îndoieli. Cei doi navigatori răniţi, istoviţi de încercările grele prin care trecuseră, stăteau în faţa mesei de comandă, tăcuţi, urmărind din ochi, înfriguraţi, mersul aparatelor de zbor.

Trecuse de mult jumătatea de oră care-i despărţea de pământ, şi acesta nu se apropia încă. Astrida fu prima care-şi dădu seama de acest lucru şi îngrijorată se sprijini de Sergiu, privind prin peretele prin care putea vedea până departe. Pământul nu era în faţa lor, aşa cum ar fi trebuit să fie, ci spre stânga şi se micşora din ce în ce.

Aparatele de bord şi ecranul omnidirecţional suferiseră avarii. Conducerea automată trebuia să redevină un simplu pilotaj şi în timp ce Sergiu o ajuta, pe cât putea, Astrida cu mâna dreaptă încerca să repună nava pe drumul cel bun. După multe încercări izbuti să stăpânească oscilaţia ciudată a indicatoarelor şi, în cele din urmă, botul ascuţit al rachetei se îndreptă spre Pământ…

Globul albastru începu să devină din ce în ce mai vizibil şi când cercul său de fum alb începu să se zărească din ce în ce mai distinct, Astrida reîncepu manevra de răsturnare încercând să aterizeze, folosindu-se de frânarea treptată a reactoarelor. Sergiu nu se mai sperie; deşi senzaţia de ameţeală îl cuprinse din nou ca şi atunci când coborâse pe Criterion, de astă dată cramponat de fotoliul Astridei trecu cu bine momentul basculării.

În clipa când începură să coboare vertiginos spre pământ, Astrida îşi dădu seama că o nouă piedică intervenise. Din privirea ei îngrijorată şi din gesturile repezi cu ajutorul cărora manevra butoanele şi manetele, după expresia de nelinişte care deforma trăsăturile ei îndurerate, Sergiu îşi dădu seama că ceva nu merge cum trebuie.

Părea că totul se strânge în calea celor doi ca să-i împiedice să ajungă teferi pe pământ. Într-adevăr, privind împreună cu Astrida printr-o mică fantă transparentă a podelei, Sergiu zări trenul de aterizaj sfărâmat. Din cele trei picioroange, care urmau să-i lase vii şi nevătămaţi pe pământ, nu mai rămăsese decât un singur ciot inform şi culisele glisante ale celorlalte două, goale, oarbe, căscate.

Nu mai era timp de pierdut… Astrida, printr-un gest brusc care opri toate motoarele, reîntoarse în acelaşi timp racheta şi aceasta începu să planeze în cele din urmă lin spre întunericul care se zărea sub ei.

Racheta-navă, care pornise în ultima clipă de pe Criterion, planeta care nu mai exista, se apropia de pământ. Sub picioarele lor, cei doi pasageri care erau la căpătui puterilor, zăriră desfăşurându-se pătratele verzi ale câmpiilor, apele şerpuind şi şoselele albe. Întâmplarea îi aduse deasupra unei păduri bătrâne de brazi înalţi şi deşi. Racheta se prăbuşi în cele din urmă peste covorul verde pe care vârfurile strînse unul lângă altul îl întinsese în calea lor.

Şi, o dată cu scrâşnetul de fierărie şi pârâitul crengilor de brad care se rupseră lăsând nava să alunece uşor, Sergiu şi Astrida, lipsiţi de puteri, nu mai ştiură de nimic altceva…

Decât că erau pe Pământ!

Capitolul XIX

NARDINA SE ÎNŞALĂ

Trecuseră câteva luni de la reîntoarcerea surprinzătoare a lui Sergiu. Acesta îşi reluase preocupările zilnice şi în timp ce lumea ştiinţifică studia amănuntele acestei nemaipomenite întâmplări, în timp ce ziarele şi posturile de radio, jurnalele de actualităţi şi programele de televiziune transmiteau date mereu noi şi surprinzătoare, „călătorul cosmic” – cum fusese denumit Sergiu de un reporter al unui mare, hebdomadar – revenise la conducerea staţiunii de experimentare din oraşul de provincie în care începuse această stranie aventură.

Numai că lucrurile se schimbaseră puţin. Puţin pentru unii, foarte mult pentru alţii. Sergiu îşi reluase, într-adevăr, serviciul şi, în foarte mică măsură, plimbările nocturne şi studiul aştrilor cereşti. La rândul ei Astrida se dovedea o elevă la fel de promiţătoare; începuse să înveţe limba pământeanului care o văzuse întâia oară, iar profesorul Mironescu, care o găzduia acum, o ajuta mult.

Uimită la început de asaltul aproape barbar al reporterilor, de conferinţele la care fusese, chemată, expusă, admirată, dezorientată, apoi şi chinuită de întrebările care curgeau cu nemiluita, singură într-o lume nouă, cu oameni ciudaţi, asemenea ei şi totuşi atât de diferiţi, suferea.

Moartea în condiţii atât de tragice a tatălui ei, singura legătură care-i mai rămăsese, singura amintire vie de pe Criterion, îi lăsase un gol în suflet careţi provoca o permanentă stare de nelinişte.

Astrida, chinuită la un moment dat de eforturile de a se face înţeleasă – inexistenţa maşinii de tradus, pe care colosul de granit o sfărmase în căderea lui, o lipsea de un ajutor de nepreţuit – se închisese în sine, mânată de dorinţa de a scăpa de curiozitatea bolnăvicioasă a celor care o examinau, aidoma unei insecte exotice, prinsă în focarul unui microscop uriaş, cu zeci şi zeci de milioane de ochi.

Primul care înţelesese schimbarea produsă în mintea Astridei şi tristeţea ei aproape permanentă fu profesorul Vlad Mironescu.

Acesta încercase zadarnic prin diferite subterfugii s-o ferească de asaltul diverşilor cercetători, ziarişti, operatori de cinematograf; aceştia găseau însă diverse mijloace sau pretexte cărora le cădeau victimă de multe ori şi asistenţii profesorului, care, vrând-nevrând, le uşurau drumul către apartamentul ce-i fusese rezervat Astridei în vila lui Mironescu.

Într-una din zile, profesorul, intrând dimineaţa în camera ei, o zări stând la birou şi desenând.

Apropiindu-se şi strângându-i mâna, îi spuse rar:

– Bună dimineaţa, Astrida!

– Bună dimineaţa, răspunse aceasta şi, ridicând capul, îi vazu ochii uşor înlăcrimaţi.

Caută să zărească desenele de pe masă, dar Astrida, ruşinată, le acoperi cu dosul palmei; profesorul mai avu timp să vadă însă nişte flori ciudate, case şi arbori la fel. Îşi dădu seama de îndată că Astridei îi era dor de viaţa pe care o trăise, de toţi ai ei, care nu mai erau şi, poate…

Vlad Mironescu rămase în prag cu inima strânsă. De la venirea Astridei, zilele se scurgeau parcă mai repede ca niciodată. Când o văzuse prima dată, adusă de Sergiu,

care de abia ieşise din spitalul îndepărtat, Mironescu rămase surprins ca şi ceilalţi pământeni. Se hotărâse ca la început, câtva timp măcar, Astrida să rămână aici; profesorul o primise cu un amestec de curiozitate şi de milă. Curând avea să-şi dea seama că Astrida însemna mai mult decât un musafir curios de pe o altă planetă.

Un sentiment uşor, gingaş, nelămurit aproape, pe care profesorul nu-l încercase până acum, îşi făcea loc cu îndrăzneală, iar zilele începură să-i pară mai scurte.

După-amiezile de toamnă se scurgeau acum, una după alta, şi Mironescu, însoţind-o pe Astrida în imensitatea parcului său, se simţea alt om. Tristeţea nelămurită, singurătatea grea, apăsătoare, dispăruseră ca prin farmec. Astrida lua cunoştinţă zilnic de alte ascunzişuri ale vieţii celor de pe Pământ. Se înţelegeau bine, şi profesorul aflase din gura ei o serie întreagă de amănunte ale vieţii de pe Criterion. Şi acum, dintr-o dată, totul se năruia; profesorul se blestema în gând pentru iluziile naive care-l legănaseră atâta vreme. Cum de nu bănuise mai devreme?

După ce se gândi câteva clipe, îi spuse mângâindu-i uşor părul blond, care-i cădea în bucle largi pe umeri:

– Vrei să vorbeşti… vrei să-l vezi pe Sergiu?

Atunci când auzi numele lui Sergiu, Astrida îşi aminti de faţa lui deschisă, smeadă, cu surâsul acela cald; îşi aminti că-i datoreşte viaţa şi-şi dădu seama încă o dată de curajul şi forţa pe care trebuia s-o fi avut acest pământean, aruncat dintr-o dată în vârtejul întâmplărilor, ca să treacă peste râuri de foc şi aburi şi peste pietre care se cutremurau sub panul lui… Să reziste totuşi, până la capăt şi s-o salveze şi pe ea…

Îşi dădu seama atunci că, dintre toţi pământenii pe care-i cunoscuse, Sergiu era singurul care-l văzuse şi vorbise cu tatăl ei. Cu Sergiu stătuse de vorbă vreme îndelungată, pe el îl întâlnise în prima noapte când întâmplarea o aruncase în calea lui. Şi se gândi că,

alături de dânsul, se va simţi altfel, mai aproape de cei pe care îi iubise şi poate că, într-un sfârşit, va izbuti să-i înţeleagă pe cei din jur. Hotărârea ei era luată. Şi Mironescu o acceptă resemnat.

În casa lui Sergiu se petrecură apoi schimbări mari. Una dintre camerele de la etaj, vecină cu biroul în care de atâtea ori avuseseră loc disputele sale ştiinţifice cu Nardina, fusese golită şi transformată după indicaţiile Astridei. Geamurile mult lărgite erau coborâte până la podea, aşa încât, chiar acum, în zilele de toamnă târzie, în ciuda cerului mai tot timpul cenuşiu, lumina pătrundea larg, îmbrăţişând întreaga odaie. Mobila extrem de simplă, cu linii drepte, lipsită de încărcătura demodată a sculpturilor şi de jocul adânciturilor şi ieşiturilor în lemn, era în general mai joasă, iar patul Astridei, părea o sofa turcească, largă, moale şi scundă.

Pentru Sergiu, venirea ei fusese o surpriză deosebită. După ce părăsise Bucureştiul, fugind de publicitatea obositoare care i se făcea, de zgomotul şi forfota oraşului mare, el se întorsese acasă, unde îl aştepta tihna cărţilor, obiceiurile sale şi, mai ales, unde îl aştepta… Nardina.

Reîntors pe Pământ şi internat mai târziu într-o clinică modernă a unui oraş austriac, în împrejurimile căruia căzuseră, Sergiu primise de a doua zi nenumărate vizite. Oboseala care apăru curând îi făcu însă pe medicii ce-l îngrijeau să interzică accesul străinilor în camera sa şi, astfel, între vizitele de dimineaţă şi de seara pe care le executa cortegiul de doctori, avea timp să se odihnească din plin şi să lase – obiceiul său favorit – gândurile să alerge.

În primele zile, cu complicitatea sorei de serviciu, încercase să scrie. La început vru să-i scrie mamei sale, dar după câteva rânduri, mâzgălite anevoie, îşi dădu seama de neputinţa cuvintelor, cu ajutorul cărora voia să exprime dorul de casă, dorul de mamă şi de Nardina.

Într-una dintre nopţile lungi, în timp ce zgomotele atât

de familiare alo spitalului se stingeau unul câte unul, când pe sală nu se mai auzea decât pasul uşor al sorei de noapte şi ultima transmisiune a televizorului de pe noptieră se cufundă şi ea în umbră, Sergiu se pomeni călătorind cu ochii închişi spre Nardina.

„Iarna bate la uşă. Mai sunt câteva zile şi au să înceapă să cadă încet fulgii de zăpadă” – gândeşte Sergiu. Îşi aminteşte apoi de săniuş, joc în care, pentru prima oară, Nardina, instructoarea sportivă, devenea conducătoare. De data aceasta, el era elevul sârguincios. Care căuta să urmeze întocmai staturile profesoarei. Şi altădată…

Un bulgăre de zăpadă bine ţintit îi turteşte nasul îngheţat.

– Uhuuu! Prinde-mă… astronomule!

Şi fuga începe, cei doi alunecând vertiginos pe schiurile care plutesc pe zăpadă. Nardina e mai dibace, şi mlădierile savante ale corpului ei o poartă de pe o pârtie pe alta, într-un slalom îndemânatic, care-l scoate din sările pe Sergiu. Acesta, greoi ca un urs, închide de fiecare dată ochii când un brad răutăcios se repede spre dânsul. Ufff! A scăpat şi de data aceasta, „Dar drăcoaica, unde-o fi?” – gândeşte el căutând-o pe prietena lui de joacă.

– Uuuu! răspunde gândului său glasul fetei de jos de tot, de departe, ascunsă între doi brazi pitici. Şi cursa reîncepe şi nu se sfârşeşte decât atunci când – îmbujoraţi şt istoviţi, râzând şi aruncându-şi praful de zăpadă pe care mâna istovită nu mai are putere să-l facă bulgăre – se opresc la cabană.

Şi a doua zi, vacanţa începe din nou…

Sergiu îşi pipăie fruntea. Frige. Şi gândurile care au adus-o pe Nardina atât de aproape de el, vie parcă, cu toate amintirile şi gesturile, şi vorba i-au împlinit-o parcă aşa cum stă acum în faţa patului.

– Hai, vino acasă, Sergiule! îi spune Nardina din închipuire.

Şi acesta îşi dădu deodată seama că îi e un dor nespus de ea, de maimuţărelile ei hazlii, de îngrijirea cu care îl înconjura, de priceperea ei…

„Îmi lipseşte… îmi lipseşte” – gândi din nou Sergiu, căutând să desluşească sentimentul acesta nelămurit pe care-l încearcă pentru întâia oară.

Plecase apoi împreună cu Astrida, însănătoşită şi ea, spre ţara.

Acum lucrurile se complicaseră puţin.

Astrida învăţase limba lui Sergiu cu repeziciune şi se descurca de ajuns de bine. În lipsa acestuia de acasă, obişnuia chiar să vorbească cu mama lui, care, deşi la început manifestase o oarecare răceală, se lăsase în cele din urmă câştigată de aspectul şi comportarea modestă, prietenească a fetei, care venea din cer. Senzaţia de ciudat, de neplăcut, pe care o încercau toţi cei care auzeau glasul metalic al Astridei pentru prima oară sau erau surprinşi de fizicul ei, oarecum aparte, o cuprinse şi pe mama lui Sergiu. Dar, după un scurt timp, obişnuinţa şi duioşia îşi făcură loc pentru această necunoscută, care nu mai avea pe nimeni altcineva.

Nardina, la rândul ei, o primise cu dragoste. Firea ei deschisă şi amănuntele tragediei care o impresionaseră în mod deosebit o apropiară de Astrida. Cele două fete se împrieteniră.

Acum când izbutea să se facă înţeleasă – lecţiile lui Mironescu dăduseră roade – Nardina îi ţinea de urât zile întregi, o iniţia în tainele casei, îi povestea po larg tot ceea ce credea că o poate interesa, Astrida făcuse, împreună cu Nardina, prima plimbare în oraşul acesta necunoscut; dar după aceasta încercare, urmărită de aceeaşi curiozitate şi publicitate sâcâitoare, ea se refugie din nou între prietenii şi zidurile casei atât de primitoare.

Şi totuşi, de la un timp, Astrida simţi că Nardina nu mai e la fel de veselă ca înainte şi că, cel puţin după aparenţe, ceva se schimbase.

Într-adevăr, Nardina se lăsase furată din nou de dragostea ei zbuciumată pentru Sergiu şi suferea. Nopţile nedormite, zilele cu gânduri învolburate, bănuiala, zbuciumul lăuntric, toate acestea lăsau urme adânci. Prima care observase această schimbare fu mama lui Sergiu.

– Nardina, tu eşti bolnavă, îi spuse aceasta într-o dimineaţă. Eşti palidă… nu mai mănânci... Ce-i cu tine? Nu te simţi bine, draga mea?

– Nu, mamă. Ţi se pare. N-am absolut nimic. Poate sunt puţin obosită… ştii, şcoala… atâţia elevi… continuă ea ferindu-şi ochii de privirea cercetătoare a mamei.

– De! Tu trebuie să ştii mai bine decât mine, răspunse acesta,

Nardina însăşi se speriase simţind pentru prima oară junghiul acela dureros care i se pusese în dreptul inimii când îl văzuse într-o zi pe Sergiu, aplecat alături de Astrida, care, şezând la biroul acestuia, încerca să descifreze câteva texte.

„Nardina – încercă ea să glumească în gând –, mi de pare că eşti geloasă. Vai, ce urât! Ce sentiment… inferior!”

Şi apoi uitase. Dar, în ciuda faptului că acest sentiment fusese categorisit de dânsa ca atare, el începuse să crească zi de zi, aşa că la un moment dat se pomeni că priveşte cu supărare gestul pe care-l făcea Sergiu alunci când ţinea paltonul Astridei, se ruşina şi totuşi nu putea suferi ca acesta să ia loc la masă alături de dânsa. Şi îndoielile, şi săgeţile dureroase îşi făceau loc tot mai mult în inima cuprinsă de o dragoste atât de mare, şi Nardina suferea…

– Sergiule, încercase dânsa o explicaţie într-o zi când îl găsise întâmplător singur în birou, spune…

– Da… Nardina. Ce este? Te ascult… răspunse el distrat, în timp ce continua eu sublinieze textul unei lucruri recente.

– Sergiule… de mult voiam să-ţi vorbesc. E ceva ce nu merge…

– Da, da… te ascult, murmură la fel de neatent Sergiu.

– Mie mi se pare că tu… sau mai bine nu, altfel. Uite ce-i, Sergiule, eu…

„Ce să-i spună? Dacă el singur nu-şi dă seama de tot ce simte ea pentru dânsul, dacă pentru Sergiu prezenţa ei în casă este aceeaşi cu a unei mobile oarecare sau a unui vas de flori care, ce-i drept, îi e drag… dar aşa, în felul lui… mai mult o obişnuinţă şi nu aşa cum ea… Ea? Oare vreodată s-ar putea întâmpla să-i bată şi lui inima atât de repede aşa cum îi bate ei? Oare ar putea să simtă şi el golul acela de sub coaste aşa cum simte ea când îl vede? Sau poate că şi el ţine la ea doar aşa ca la o soră… Ce să-i spună? O va înţelege?

O duşmăneşte pe Astrida pentru că aceasta îi fura orele lui Sergiu care până acum erau ale ei, că îi răpeşte după-amiezile în care el îi povestea atâtea, îi e dor de vorba şi de glumele lui şi de mâna lui întinsă ca s-o prindă de urechi… E geloasă pe Astrida? Nu, nu-i adevărat – neagă categoric Nardina în vălmăşagul gândurilor. Îi e chiar draga Astrida… dar… of, Sergiu ăsta…

Şi plecă tiptil din cameră fără să fi spus nimic din cele ce voia.

După un timp, Sergiu îşi dădu seama de absenţa ei. Ridică capul şi fu foarte mirat că n-o mai găseşte lângă dânsul. Zâmbi însă şi clătină uşor din cap. "Draga de ea" – se pomeni el zicând şi simţi cum obrajii i se aprind uşor.

Nardina se înşela de astă dată. Se înşela, căci timiditatea care pusese de atâtea ori stavilă destăinuirii ei îl tulbura şi pe Sergiu, care în noaptea nedormită în spital îşi dăduse seama că Nardina îşi câştigase un loc în inima lui, pe care nu avea cum să-l mai piardă. Şi, de altfel, hotărârea lui era luată…

Capitolul XX

O TELEGRAMA

Astrida îşi dăduse şi ea seama de greşeala Nardiaei. Şi se hotărî să stea de vorbă cu dânsa. Cu orice preţ, ea trebuia s-o ferească de zbuciumul acesta, chiar minţind-o…

Într-una din serile în care Sergiu plecase ca de obicei spre institut, ea bătu uşor la uşa Nardinei şi intră. Aceasta, întinsă pe o canapea largă, citea, chinuindu-şi în acelaşi timp unul din zulufii negri care nu se lăsau învârtiţi pe deget.

– Te deranjez, Nardina? Inveţi? întrebă Astrida.

– Deloc, spuse aceasta închizând cartea şi aşezând-o alături de ea. Hai vino aici, alături de mine. Dar ce s-a întâmplat? Eşti, pare-se, puţin cam tristă. Te-a supărat cineva? şi, vorbind, se dădu puţin înlături făcându-i loc.

– Nu, Nardina, dar vreau să-ţi vorbesc serios…

– Te ascult, sunt numai urechi…

– Nardina… tu îl iubeşti pe Sergiu! Nu, nu, te rog, spuse dânsa acoperind cu mâna uşor apăsată gura Nardinei, care se deschisese pentru protest, pe mine nu mă înşeli. Mi-am dat seama de acest lucru din primul moment… de când te-am cunoscut. Eu o ştiu… o ştiu bine…

– E adevărat… şi mi-e ciudă pe mine, şopti Nardina înfiorându-se.

– Şi pe mine… Nu-i aşa? Şi pe mine…

– Nu, Astrida, nu-i adevărat. A fost poate, mărturisi cinstit Nardina, o rătăcire de moment. Mi-a trecut… acum m-am resemnat…

– Vezi tu? O recunoşti singură. Te-ai resemnat pentru că îţi închipui că nu poţi face altfel, nu-i aşa? Pentru că socoteşti că eu am căzut aşa din cer, pe neaşteptate, şi…

– Poate… ştiu eu? roşi Nardina.

– Uite, din cauza asta am venit acum şi am spus că vreau să discut serios. Nardina dragă, eu am venit acum să-ţi spun… deşi mi-e greu… mi-e foarte greu… Nardina, să nu fii neliniştită din cauza asta… din cauza mea…

Nardina nu observa stângăcia din glasul Astridei. Era fericită. Fericită că totul nu fusese decât un coşmar. Iar Astrida, la rândul ei, se bucura că putuse să scoată din sufletul acestei prietene dragi un ghimpe nepoftit. Chiar cu preţul… unei minciuni. Chiar cu preţul unei renunţări dureroase…

Astrida continua să vorbească, în timp ce vocea îi tremura şi ochii se înceţoşau de pânza lacrimilor, pe care nu le putea stăvili. Şi aşa, una în braţele celeilalte, amestecându-şi lacrimile de bucurie şi durere, le găsi Sergiu când se întoarse de la institut.

Gerul de afară îi îngheţase răsuflarea în spicul gulerului de blană, iar obrajii roşii îl ardeau ca împunşi cu mii de ace. Se dezbrăcă în vestibul şi, zărind o dâră de lumină strecurându-se sub uşa Nardinei, intră fără să bată.

Cele două confidente, surprinse, se fâstâciră. Sergiu, aducătorul unor veşti grandioase, nu observă însă nimic.

– Fetelor, o veste mare!

– S-o auzim., răspunseră în cor Astrida şi Nardina, care îşi ascundeau cu dibăcie în umbra lampadarului ochii plânşi.

– Mi-a telefonat Mironescu din Bucureşti. Am stat mult de vorbă cu el. M-a întrebat de tine, Astrida. Se pare că are nevoie de sfatul tău. Dar nu despre asta e vorba. Ieri seară au lansat satelitul artificial!

– Al cincilea…! exclamă Nardina.

– Ştiam de mult că va izbuti să-l lanseze mai devreme,. Spuse calm Astrida. Mi-a scris şi aici despre acest lucru. Acum însă înţeleg de ce are nevoie de mine… şi. De altfel, vine foarte bine, rosti gânditoare Astrida, vine… foarte bine… tocmai acum!

– De ce tocmai acum? Ce înseamnă asta, tocmai acum? întrebă nedumerit Sergiu

– Nu, nimic, tresări dânsa surprinsă, nimic important în orice caz… dar e natural ca, dacă are nevoie de mine, să-l ajut în privinţa asta. E normal să plec, nu?

– Să pleci?

– Adică, răspunse uşor stingherită Astrida, să plec la dânsul, să vedem despre ce-i vorba…

– Aa! Asta-i cu totul altceva.

– Dar te reîntorci, nu? Te reîntorci, Astrida? spuse la rândul ei bănuitoare Nardina. O să te revedem curând, nu?

– Da, aveţi să mă… revedeţi… curând. Numai să faci ochii mari, draga mea, să faci ochii mari ca să mă vezi bine, răspunse enigmatic Astrida, în timp ce mângâia drăgăstos părul negru al acesteia. Şi, ridicându-se, părăsi camera.

– Ce-o fi cu dânsa? I-ai spus ceva, Nardina?

– Nu, nu. Nu e nimic. E puţin obosită, schiţă conspirativ aceasta. Am stat cam mult de vorbă…

– Despre?…

– Despre toţi şi toate. Şi mai ales despre tine… aruncă într-o doară Nardina.

– Despre mine? Dar ce-aţi avut de vorbit despre mine? De unde aşa din senin?

– Nu era deloc din senin, răspunse zâmbind Nardina, în timp ce, luându-l de braţ, îl împingea uşor spre uşă. Iar referitor la „ce-am avut de vorbit” despre tine, acesta este un lucru care ne priveşte numai pe noi două. Şi acum… dragul meu, fă bine şi retrage-te politicos din camera unei tinere fete căreia îi pica ochii de somn…

– Complot, aşa-i? V-aţi aliat, hai? se răsti în glumă Sergiu, îngroşându-şi de circumstanţă vocea.

– Tinere, continuă băgându-l pe spate Nardina cu un aer profesoral, te rog să nu depăşeşti limitele unei ţinute verbale de prim-rang. Pe mâine, râse ea şi, cu un ultim

brânci energic, îl trecu dincolo de prag şi închise uşa.

Nardina era veselă. Destăinuirea Astridei şi faptul că gelozia ei prostească era fără motiv o făcură să freamăte de bucurie. Şi, în timp ce se dezbrăcă, se trezi fredonând un cântec vesel pe care-l uitase de mult. Stinse lumina şi se trânti cu faţa în perne râzând uşor şi izbind cu pumnii mici în salteaua moale. Gândurile începură să alerge, făurind poveşti de dragoste în care erou şi eroină erau Sergiu şi dânsa. Dar peste câteva clipi, istovită de emoţiile zilei ce trecuse, adormi, respirând uşor, cu mâinile strânse pumni şi duse la gură copilăreşte.

În camera Astridei însă, lumina arse până-n zori…

A doua zi, ea îşi luă rămas bun de la cei din casă şi, condusă de Nardina, se grăbi spre tren. În gară, unde era mare forfotă, mai stătură de vorbă câteva clipe, înţelegându-se cu greu din cauza zgomotului pe care-l făceau trenurile ce intrau şi ieşeau neîntrerupt.

– Să nu stai mult, Astrida. Să ştii că are să ne fie dor de tine.

– Nu pot să-ţi promit lucrul ăsta. Nu depinde întru totul de mine. Trebuie însă… trebuie să vorbesc neapărat cu profesorul Mironescu şi apoi… o să vedem.

– Dar ce vrei să faci? Se pare că ai tu ceva aici, glumi Nardina ciocănindu-i uşor fruntea cu arătătorul îndoit.

– Am, e drept. Şi încă multe… râse Astrida. Acum să ne luăm rămas bun…

Era şi timpul. După semnalul cuvenit, garnitura expresului se puse uşor în mişcare. Astrida o cuprinse în braţe pe Nardina, o sărută puternic pe amândoi obrajii şi-i făcu semn din mână mult timp după ce sărise pe scara vagonului care se depărta.

– Să fii veselă, Nardina. Să n-ai nicio grijă. Să-l iubeşti mult! Şi el te iu-beş-te! strigă ea în cele din urmă.

Cuvintele ei ajunseră, purtate de vânt, până la Nardina, care privea înduioşată trenul, şi imaginea Astridei, care se făcea din ce în ce mai mică, şi mai mică. Ajunseră

purtate de vânt şi se cuibăriră în piept, în dreptul inimii, care bătea nebuneşte, încălzind-o.

În gara Bucureştiului, profesorul Mironescu, care fusese prevenit de sosirea Astridei, o aştepta cu nerăbdare. După ce îi strânse călduros amândouă mâinile întinse cu încredere, o conduse prin vălmăşagul peronului spre ieşire.

O dată ajunşi în faţa casei sale, profesorul o ajută să urce scările largi ale intrării şi o conduce spre camera pe care i-o punea la dispoziţie.

– Te odihneşti cât vrei. Suni dacă ai nevoie de ceva, şi după-amiază ne vedem.

– Sunt odihnită perfect. Nu-ţi cer decât puţin timp, ca sa mă spăl şi să mă schimb, şi te urmez chiar acum.

– Dar de ce? De ce graba aceasta? Ce s-a întâmplat?

– E greu să explic dintr-o dată. Şi, de altfel, e o chestiune care se referă în mare parte numai la mine. Am eu un plan – zâmbi ea uşor, liniştindu-l astfel pe Mironescu, care începuse să fie îngrijorat, şi sper să primesc aprobarea…

Peste o oră, în biroul său, la masa care fusese martora destăinuirii senzaţionale făcute de Sergiu şi care însemnase începutul acestor întâmplări, profesorul şi Astrida discutau aprins.

– Crede-mă pe mine. Încercarea nu e grea. Noi am făcut-o şi cunosc toate detaliile…

Şi Astrida continua să expună profesorului planul său.

– Aţi lansat un nou satelit artificial?

– După cum ştii. Ţi-am scris doar…

– Desigur. Fără echipaj şi ceva mai mare ca primele patru… Ei bine, eu ofer şi sper ca memoria să nu mă înşele deloc, spuse Astrida sprijinindu-şi capul în mâini, planurile complete, detaliate, ale construcţiei unui satelit uriaş de sute de tone, cu echipaj, şi care să se poată învârti, colo sus, timp nedefinit. Un an, doi, zece… Şi în acelaşi timp…

– Dar… spuse profesorul – pe care calmul său obişnuit îl părăsise, îţi dai seama ce-mi propui? Să fac o încercare care ar putea costa viaţa unor oameni. De unde ştim noi că toate se vor întâmpla aşa cum le previi tu? De unde ştim că într-adevăr nu va interveni nicio defecţiune în angrenajul acesta uriaş pe care mi-l propui şi la care mărturisesc că m-am gândit şi eu de mult. Da, Astrida, m-am gândit şi lucrările mele sunt de ajuns de înaintate, dar câte greutăţi… Şi apoi, crezi tu că cineva va risca zborul acesta şi apoi va încerca al doilea risc, acela de a sta acolo la atâţia mii de kilometri de noi, legat numai prin radio, singur… Crezi tu că voi găsi – sub rezerva faptului că mă voi duce eu singur – pe cineva pentru această încercare?… exclamă necăjit Mironescu.

– Da! răspunse hotărît Astrida.

– Ce? Glumeşti, Astrida…

– Deloc. Sunt foarte serioasă…

– Şi cine, mă rog?

– Eu…

Profesorul tăcu înmărmurit. Uitase de un timp încoace că în faţa lui se afla asistenta profesorului şi eminentului savant Gnox şi nu Astrida, fata tristă şi singură printre pământeni, fata pe care începuse s-o iubească.

Propunerea pe care i-o făcea acum îl punea într-o încurcătură grea. Pe de o parte inima îl împingea să accepte; era singura şansă ca ipotezele să poată fi verificate, era singura şansă ca staţia de televiziune-releu, staţia de telefonie, laborator cosmic, toate acestea şi încă altele să aibă conducerea nemijlocită, imediată, apropiată a unui creier viu, omenesc.

Pe de altă parte, tot inima lui Mironescu şi dragostea pe care o legase în gândul său cu Astrida, dragostea aceasta a unui om care iubea pentru prima oara, îl făcea să refuze acest gest de curaj care putea fi în acelaşi timp şi unul de sacrificiu.

– Niciodată! În orice caz nu cu învoirea mea! spuse

categoric Mironescu.

– Dar nu-ţi dai seama de toate avantajele pe care ştiinţa pământeniior le va putea obţine? Cele mai bune telescoape ale voastre nu pot lucra decât cu o parte mică din eficacitatea care le-ar sta la dispoziţie acolo, sus, unde lipseşte aerul, pânza aceasta deasă care vi se pune pe ochii artificiali, oricât de mari i-aţi face pe aceştia. Mai departe, gândeşte-te… staţiunea-satelit nu va fi deloc influenţată de gravitate, indiferent de înălţimea la care o vom lansa şi deci de distanţa care o va despărţi de pământ.

Această condiţie nu există şi nici nu poate fi creată aici, pe pământ, continuă Astrida. Îţi dai seama ce perspective minunate de cercetări! Gândeşte-te la fizicieni, la chimişti, la biologi…

– Nu se poate, ripostă ceva mai slab Mironescu. Dar gândurile începură să-i zboare, şi tabloul schiţat doar de Astrida începea să prindă viaţă. Vedea parcă acel satelit, de forma unui covrig uriaş. În mijloc avea să fie aşezat agregatul de termoelemente care vor furniza energie tuturor acestor aparate. Sau nu… mai bine altceva. Un reactor nuclear de dimensiuni reduse şi care va folosi… negatronul… Negatronul? se întreba Mironescu. Da, negatronul, de ce nu? îşi răspunse mintal tot el. Un reactor de dimensiuni reduse, cu o greutate redusă… Apoi pe margini vor fi camerele spaţioase ale celor ce vor conduce staţiunea… brâurile largi de flori şi plante verzi, aparatele de oxigen, aerul condiţionat, căldura… o construcţie delicată, diafană, ca de basm… Diafană? Da, desigur. O vor putea face ca o pânză de păianjen… numai rigiditate să aibă… căci greutatea… ehe… greutatea va îi dispărută aproape cu totul…

– Am să instruiesc eu câţiva pământeni care vor voi să plece cu mine…

– Cum? tresări readus la realitate profesorul. Pământeni care să… plece? Nu! Nu admit. Categoric.

Astrida, te rog, nu mă ispiti…

Într-una din zilele lunii următoare, însă, consiliul ştiinţific mondial, întrunit în grabă de profesorul Mironescu, asculta cu atenţie propunerile pe care le cuprindea proiectul primei staţii-satelit cu echipaj, la care profesorul şi Astrida lucraseră zi şi noapte. Iar peste alte câteva luni, lucrările pentru lansarea primului tren de rachete care purtau în interiorul lor pe cei ce aveau să construiască staţiunea la o înălţime de câteva mii de kilometri îşi luară zborul.

Astrida lucrase zi şi noapte alături de profesorul Mironescu, care-şi uitase vârsta şi nu mai cunoştea oboseala. Amândoi cutreierau neîncetat atelierele special amenajate, îndrumau echipele de tehnicieni, lucrau cot la cot cu desenatorii, grăbeau proiectanţii. Mironescu scria, telefona, telegrafia; pleca singur şi se întorcea de îndată, cerea, impunea, transporta tot felul de materiale; lucra cu puteri înzecite. O ştia pe Astrida alături de dânsul.

Calculele erau zilnic revăzute şi permanent erau aduse noi şi noi îmbunătăţiri care provocau desperarea celor ce lucrau. Dar profesorul, pe de o parte, şi Astrida, pe de alta, ştiau şi explice calm, liniştit, cauza acestor intervenţii, şi când tehnicienii aflau că toate se fac pentru securitatea şi confortul cât mai mare al celor câţiva curajoşi voluntari care aveau să realizeze una din cele mai mari cuceriri ale ştiinţei, lucrul se relua cu aceeaşi migala cu care fusese început.

Între timp, Astrida instruia şi ea pe cei câţiva tehnicieni şi cercetători care se oferiseră, de îndată ce fusese făcut cunoscut apelul profesorului Mironescu, să o însoţească în această expediţie. Şi când lucrările luară sfârşit, cu câteva zile înainte de plecarea rachetei finale, care avea să-i ducă pe locuitorii – pentru cât timp? – satelitului artificial, Astrida îl rugă pe Mironescu să-l cheme pe Sergiu.

– Ţi-e dor de el? întrebă Mironescu.
– Da şi nu. Dar aş vrea să vorbesc cu el înainte de a pleca.
După telefonul primit, Sergiu sosi a doua zi. Dar zadarnic încercă s-o întâlnească pe Astrida. Consemnul dat de aceasta fu respectat cu stricteţe de întreaga echipă de tehnicieni, în frunte cu profesorul Mironescu, care-l sfătuiră în cele din urmă să aştepte ziua plecării.
În dimineaţa când – de pe acelaşi teren experimental unde înainte cu câteva luni fusese lansată o rachetă şi un laborator pitic – urma să plece nava cosmică uriaşă, Sergiu fu chemat de Mironescu.
– Sergiule! Astăzi pleacă Astrida, peste o oră, şi i-am promis să te aduc cu mine.
Sergiu tăcu îngândurat. Şi în momentul când se urcară în limuzina profesorului îşi dădu seama că o va vedea pe necunoscuta care coborâse într-o noapte cu lună, învăluită de un nor de fum argintiu; şi o va vedea, poate, pentru ultima oară…
Impresia aceasta prinse şi mai mult viaţă atunci când, coborând din maşină, o zări pe Astrida şi haina ei de aviator, atât de asemănătoare cu cea pe care o purtase în noaptea când începuse acest vălmăşag al întâmplărilor.
– Sergiule, îl luă Astrida la o parte, mai sunt câteva minute până plec. Vreau să-ţi vorbesc…
– Dar… Astrida… nu ne-ai spus nimic… nouă, toţi eram îngrijoraţi… ce s-a întâmplat… plecarea ta bruscă şi acum hotărârea asta… aşa deodată…
– Nu s-a întâmplat nimic, Sergiule. Şi, în orice caz, nu deodată, adăugă ea ca pentru sine. M-am hotărât să plec şi nu trebuie să-ţi fie frică pentru mine, spuse ea observând îngrijorarea din ochii lui Sergiu, pentru că, după cum ştii, încercă ea să glumească, acest sport, voiajul acesta, l-am mai făcut eu de câteva ori…
– Astrida, o chemă profesorul, totul e gata. Echipa te

aşteaptă.

– Îndată. Un minut numai, răspunse ea şi apoi i se adresă din nou lui Sergiu..

– Am vrut să-ţi mulţumesc înainte de a pleca pentru că m-ai salvat atunci…

– Astrida, protestă uşor mâhnit Sergiu.

– Da, da… ştiu eu ce spun… iar în al doilea rând, Sergiule, uite un lucru pe care tu poate nu-l ştii… e vorba de complotul nostru,. Zâmbi ea… Vreau să-ţi spun ca… vreau să afli că… te iubeşte cineva mai presus de orice, te iubeşte cu patimă şi tu nu ştii, Sergiule, continuă dânsa cu glas al întretăiat.

– Ba ştiu, Astrida, ştiu! zâmbi acesta,

– Ştii? Spui că ştii… Încercă Astrida, gâtuită, simţind cum lacrimile îşi tac loc…

– O ştiu. E drept, zâmbi el stingherit, nu de mult… dar o dată cu aceasta mi-am dat seama şi eu că o iubesc şi…

– Şi?… întrebă Astrida căutând să-i prindă privirea.

– Şi m-am hotărât desigur. Deşi Nardina e încă aproape un copil, totuşi… eu m-am hotărât. Mă căsătoresc… da, da. Ne căsătorim, şi asta curând de tot, exprimă Sergiu o hotărâre categorică care-i apăruse în momentul acela.

Astrida tresări şi simţi o clipă cum se înfioară din creştet până în tălpi, „Ce nebunie! Cum îndrăznise să creadă?… Şi oare cum să fi observat el… când… ea… îşi ascunsese atât de bine toată dragostea care începuse atât de departe… demult… demult!”

În clipa următoare Astrida îşi recăpătase cumpătul:

– Tocmai de acest lucru voiam să-ţi vorbesc şi eu, Sergiule. Ea te iubeşte şi te merită. Sunt fericită când aflu acum că şi tu o iubeşti. Să vă căsătoriţi. Repede, Sergiule, m-auzi tu? Repede, Şi să fiţi fericiţi. Şi, din când în când, cam pe la apusul soarelui, glumi ea în timp ce lacrimile, care nu se mai lăsau stăpânite, începură să-i tulbure ochii, să vă uitaţi la steaua cea micuţă care se plimbă sus. Şi să ştii, Sergiule, că acolo se gândeşte

cineva la voi, cineva căruia îi sunteţi foarte dragi… termină ea şi, înainte ca Sergiu să aibă timp să-i răspundă, îi cuprinse capul în mâini şi-l sărută cu deznădejde pe amândoi obrajii. Se întoarsa apoi şi fugi spre platforma rachetei unde o aşteptau prietenii…

Noaptea se lăsase tiptil, acoperind în negură luminile care clipeau pe străzi. Sergiu intră înfrigurat în localul poştei, unde o funcţionară de serviciu urmărea atentă rândurile unui roman foileton.

– Se mai primesc telegrame?

– Desigur! Toată noaptea, îi răspunse maşinal funcţionara închizând leneşă romanul început.

Sergiu stătu o clipă, prinzând între dinţi, gânditor, creionul pe care aceasta i-l întinsese. Apoi scrise grăbit: "Mă reîntorc la tine şi numai pentru tine" şi apei întinse textul peste masa din faţa lui.

„Mă reîntorc… două cuvinte… aşaaa… numai pentru…” silabisi funcţionara. „Iscălit: Sergiu, nu?”

Acesta nu răspunse. Gândurile-i zburau spre Nardina înaintea telegramei.

– Aţi scris numai nouă cuvinte. Mai aveţi drept la un cuvânt.

– Cum? tresari Sergiu.

– … Mai aveţi drept la un cuvânt. Taxa e aceeaşi pentru noua sau pentru zece cuvinte…

– Ah, înţelese el. Nu. Mulţumesc. Şi adăugă după o scurtă pauză:

– E tot ce-aveam de spus!

Sergiu îşi ridică apoi înfrigurat gulerul paltonului, înfundă adânc mâinile în buzunare şi porni să înfrunte noaptea şi viscolul care aduna furios nămeţii de zăpadă.

– SFÂRŞIT —

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor :

3 luni . . . . . . 6 lei
6 luni . . . . . . 12 lei
1 an . . . . . . 24 lei

250 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU